

КРИМІНОЛОГІЯ ІНТЕГРАТИВНА (КОНСТИТУТИВНА)

Напрямок наукової думки, що сформувався в кінці 70-х – початку 80-х років ХХ ст. як наслідок переосмислення проблем злочинності та соціального контролю на основі положень філософської концепції постмодернізму: на зміну лінійності в розвитку явищ і подій, принципу єдності руху приходять уявлення про плюралізм та динамізм форм, нелінійність руху, двосторонній характер взаємозв'язків між явищами, процесами. В надрах філософії постмодернізму зароджується синергетика (див. *синергетика в кримінології*). В цьому руслі змін світоглядних орієнтирів відбувається й зміна орієнтирів кримінологічних досліджень. Постулюється міждисциплінарний підхід до розуміння злочинності та системи протидії їй. У працях таких вчених, як Д. Джонсон, Т. Еліот, Г. Берек, М. Фанворс, С. Месснер, М. Крон, Л. Акерс Рональд, М. Міланович та ін. висвітлюються спроби поєднати різнопланові концепції природи, детермінації злочинності та заходів запобігання. Вчені відстоюють позиції, згідно з якими злочинність та антикримінальна система формуються у всій гаммі соціокультурних явища і процесів: злочинність є сукупним продуктом функціонування всіх сфер життєдіяльності суспільства, а протидія їй, відтак, має розглядатися як багаторівнева та різноспрямована система, що пронизує своїм впливом все багатоманіття соціуму. Разом з тим, найбільш дискусійним аспектом інтегративної кримінології залишається проблема методологічної обґрунтованості інтеграції наукового знання, яке описує, пояснює характер, механізм детермінації злочинності різних рівнів та сфер без врахування специфіки останніх, екстраполяцій закономірностей індивідуальної злочинної поведінки на перманентний процес відтворення феномену злочинності в цілому.

Ю.В. Орлов